

світові ціни.

Список використаної літератури:

1. Азарян О. Організація і технологія торгівлі / О. Азарян, Е. Локтєв, В. Оліфіров. – Донецьк : Дмитренко, 2007. – 528 с.
2. Дугіна С. Маркетингова цінова політика / С. Дугіна. – К. : КНЕУ, 2005. – 393 с.
4. Крикавський Є. Маркетингова товарна політика [Текст] / Є. Крикавський. – Львів : Вид-во Львів. політехніки, 2008. – 276 с.
3. Крикавський Є. Маркетингова товарна політика [Текст] / Є. Крикавський. – Львів : Вид-во Львів. політехніки, 2008. – 276 с.

Королович Оксана Омелянівна,
к.е.н., ст. викладач кафедри обліку і
оподаткування та маркетингу
Мукачівського державного університету

ФОРМУВАННЯ РЕГІОНАЛЬНИХ ІННОВАЦІЙНИХ СИСТЕМ

В сучасних умовах перспективи економічного розвитку регіону багато в чому залежать від інноваційної політики, оскільки в умовах посиленої конкуренції виграють саме ті регіони, які забезпечують сприятливі умови для розвитку інноваційної діяльності.

Інноваційні зміни у розвитку регіонів, формування адекватного інноваційного середовища повинні базуватися на інноваційній стратегії розвитку регіонів, що враховує специфіку кожного регіону відповідно до його конкурентних переваг, пріоритетних напрямків, найбільш перспективних галузей, здатних забезпечити економічне зростання власне регіонам, механізмів реалізацій очікуваних результатів, з науково обґрунтованою системою стратегічного і оперативного управління реалізацією запланованих заходів [3].

Дослідженню питань формування та проблем функціонування регіональних інноваційних систем присвячено праці науковців, а саме: Н. Бекетова, В. Гусєва, Є. Гущина, В. Подколзіна, С. Трухіна, Л. Федулова, А. Фурсенко, Р. Ханнанова, А. Шабарова, Л. Шаховської, А. Шевцова.

Економічний розвиток регіонів у сучасних умовах залежить від їхнього науково-технологічного й інноваційного потенціалу, що визначається рівнем матеріально-технічних, трудових, інформаційних і фінансових ресурсів.

Крім того, перспективи науково-технологічного розвитку регіонів багато в чому проявляються завдяки їх можливості створювати та використовувати нові технології [3].

Регіональна інноваційна система розвивається під впливом загальносвітових і національних тенденцій і з урахуванням власних особливостей впливає на національну інноваційну систему. У зв'язку з цим регіональну інноваційну систему можна розглядати з двох сторін: як підсистему інноваційного сектора країни і як підсистему соціально-економічної сфери регіону.

У першому випадку мова йде про внесок регіону в інноваційний розвиток,

про ви-них задач, про фінансування регіону з боку держави. У свою чергу, у складі регіону зважуються соціально-економічні проблеми інноваційного сектору забезпечення ресурсами, відтворення наукових кадрів, підвищення якості їхнього життя. Таким чином, розвиток регіональної інноваційної системи вирішує двоєдину задачу: здійснення внеску в інноваційний прогрес країни і в соціально-економічний розвиток регіону [1].

Регіональна інноваційна система – це не тільки сприятливе для інновації інституціональне середовище. У межах регіональної інноваційної системи ефективно реалізується вся потужність державної фінансової підтримки фундаментальних наукових досліджень, а також можливість здійснення фінансування приватними фінансовими та нефінансовими організаціями. Тому регіональна інноваційна політика може розглядатися як стратегія або набір стратегій реалізації інноваційних пріоритетів у межах національних інноваційних систем.

Доцільність формування регіональних інноваційних систем обумовлюється такими чинниками [2]:

- врахування індивідуальних особливостей соціально-економічної структури регіонів і спрямування на збереження та зміцнення вже сформованої в регіоні системи;

- передбачені важелі стимулювання інноваційної активності об'єктивно змушують учасників інноваційного процесу перейти до комерціалізації науково-технічних знань;

- створення сприятливих умов для розвитку інноваційного бізнесу дозволить вирішити низку гострих соціально-економічних проблем шляхом створення нових робочих місць;

- формування регіональної інноваційної системи як сукупності підприємств і організацій, що працюють в інноваційній сфері регіону, дозволяє виявити можливі типи їх взаємодії з метою розробки регіональних інноваційних програм, формування регіональної інноваційної політики;

- функціонування регіональних інноваційних систем в Україні повинне бути спрямоване на максимально ефективне використання наявного інноваційного потенціалу регіонів і вирішення таким чином першочергових задач соціально-економічного розвитку;

- виділення регіональної інноваційної системи як самостійного об'єкта управління є однією з ключових умов постійної орієнтації науково-дослідних організацій на реалізацію програм регіонального розвитку.

Отже, регіональна інноваційна система – складова національної інноваційної системи, яка ставить перед регіональними органами влади задачу щодо створення сприятливих умов для виробничо–торгівельної, агропромислової, будівельно–промислової і науково–виробничої інтеграції усіх інституціональних форм господарювання. Інноваційна система кожного регіону України має свої особливості [3].

Однак єдиними залишаються базові засоби її реалізації: законодавча база, концепції, цільові програми та проекти.

Список використаної літератури:

1. Подколзин В.В. Методические аспекты инновационного развития региона // Сборник научных трудов кафедры экономической теории. – Тамбов: Изд-во ТГУ им. Г.Р. Державина, 2008. – С. 17–23. 5
2. Трухин С.А. Принципы формирования инновационной структуры региона // Реформирование промышленности: проблемы и решения: Сб. науч. докладов Межрегиональной научно практической конференции. – Барнаул: Изд-во АлтГТУ, 2003. – С. 204–211. 8
3. Федулова Л.І. Організаційні механізми формування результативної регіональної інноваційної системи [електронний ресурс]/Режим доступу: http://www.nbuv.gov.ua/old_jrn/soc_gum/sp/2009_4/22.pdf

Лизанець Анжела Гейзівна,
к.е.н., доцент кафедри менеджменту та
управління економічними процесами,
Мукачівського державного університету

АУТСОРСИНГ ЯК ІНСТРУМЕНТ ОПТИМІЗАЦІЇ ВИТРАТ І ПРОЦЕСІВ У БАНКІВСЬКІЙ УСТАНОВІ

Сучасний етап розвитку економіки ставить перед банківськими установами складні завдання щодо їх виживання. Банки постійно аналізують статті операційних витрат і шукають можливості щодо їх скорочення. Одним із реальних шляхів економії часто стає аутсорсинг. Це один з небагатьох інструментів, який дозволяє без істотних втрат передати ресурси у зовнішнє управління, що обумовлює доцільність його ширшого застосування.

Дослідженням питання застосування аутсорсингу у банківській діяльності займалися як зарубіжні, так і вітчизняні науковці, зокрема, Гавриленко Т.В., Губай М., Лавров Р.В., Манойленко О.В., Рисін М.В., Усач Б.Ф. тощо. Незважаючи на суттєві наукові результати, пошук пріоритетних підходів до здійснення аутсорсингу та підвищення його ефективності у сучасних умовах є надзвичайно актуальним.

Під аутсорсингом у банківській діяльності розуміють виконання певних функцій і робіт, які традиційно є «внутрішніми» і виконуються штатними працівниками, шляхом залучення зовнішніх незалежних сторін на договірній основі. Використовується для оптимізації витрат і процесів у банку [2].

Спонукальними мотивами для застосування аутсорсингу у діяльності вітчизняних банківських установ є: потреба підвищення якості обслуговування клієнтів; концентрація першочергової уваги на основних бізнес-процесах при одночасному підвищенні гнучкості діяльності; зниження витрат; уникнення додаткових капіталовкладень; мінімізація ризиків.

Використання аутсорсингу у банківській діяльності є економічно доцільним: у процесі поточної діяльності як ефективний інструмент оптимізації витрат (зокрема адміністративних); на етапі реінжинірингу бізнес-процесів

МУКАЧІВСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ

89600, м. Мукачево, вул. Ужгородська, 26

тел./факс +380-3131-21109

Веб-сайт університету: www.msu.edu.ua

E-mail: info@msu.edu.ua, pr@mail.msu.edu.ua

Веб-сайт Інституційного репозитарію Наукової бібліотеки МДУ: <http://dspace.msu.edu.ua:8080>

Веб-сайт Наукової бібліотеки МДУ: <http://msu.edu.ua/library/>